

-S-

Saadet: Mutluluk, huzur üzere olmak. Dünya ve ahiret mutluluğuna kavuşmak.

Sabık: Geçmiş, evviki.

Sada': Ses, nida.

Sadat: Evvelki büyükler, seyyidler.

Sadr: Göğüs.

Safa: Safi olmak, temiz olmak.

Sehab: Bulut.

Sahib: Arkadaş, yoldaş. Sohbette bulunan.

Sahv: Ayıklık, sekirden/sarhoşluktan kurtulmak.

Said: Mutlu olan, cennetlik.

Salat: Peygamberimize okunan dua lafızları. Allahtan rahmet, melekler-den istiğfar, mü'minlerden dua.

Sanem: Put.

Saye: Gölge.

Sebeb: Vasıta, aracı.

Seb'ul mesani: Yedi ayetli tekrar eden sure, Fatiha suresi.

Secde: Tazim ve kulluk için alını yere koymak. Namazda Allah'a en yakın olunan hal.

Sefer: Yolculuk. Yolu yürümek, aşmak.

Seher: Sabahın ilk vakitleri, imsakten sonrası. İstiğfar vakitleri.

Sekinet: Vakar, ağırbaşlılık. Sükunet hali.

Sekr: Sarhoşluk. Zikir ve feyzin tesirinde kalıp kendinden haberdar olama-mak. Daha ilerisinde ayıklık hali vardır.

Selam: Selamet, emniyet. Cennetlerden biri, darusselam. Allahu tealanın ismi şeriflerinden biri.

Sema': Nağmeli okunan kaside ve beyitler, onları dinlemek, vecde gelmek.

Surur: Sevinçli olmak, feyzin taşması.

Serair: Sırlar, manevi incelikler.

Sereyan: İçine nüfuz etmek, sirayet etmek. Suyun sünger içine girmesi.

Setr: Örtmek, perdelemek. Çoğulu setair gelir.

Sevda: Aşırı sevgi, aşk. Kalbte bulunan siyah bir noktaya (habbetus-sevda) denir. Aşk kendini tamamen kaplayana sevdalı denir.

Seyf: Kılıç.

Seyl: Sel, hallerin kişiyi kaplaması.

Seyyid: Efendi, değerli kişi. Efendimizin soyundan gelenler.

Seyr: Yürümek, seyretmek. Manevi yolculuğa seyr denir. Dört kademe-lidir, seyri ilellah, seyri fillah, seyri anillah, seyri fil eşya. Bunların ilk ikisi yükseliş (Mi'raç) içindir, diğer ikisi iniş (nüzü'l) içindir.

Sıddık: Dosdoğru olan, tam tasdik eden.

Sadakat: Doğruluk.

Sidretul münteha: Mahlukatın bittiği nokta. Cebrailin ötesine adım atama dığı mahal.

Sika: Güven. Vesika, güven ve teminat için alınan makbuz, senet.

Silsile: Zincir, peşpeşe ekli halka. Peygamberimizden bu zamana kadar devam eden ve birbirine ekli olan, ilmi ve manevi halka. En meşhuru altın silsiledir.

Simroğ: Anka kuşu. Adı var, kendi mevcut olmayan değerli varlık.

Sine: Göğüs.

Siva: Allah'tan başka her şey.

Sohbet: Karşılıklı konuşma, manevi mecliste hazır olmak, beraberlik.

Sofu: Zahid, veli. Ham sofı tabiri cahil olup ibadete meraklı olan kişilere denir.

Sülük: Manevi yolda yürümek. Tarikat menzillerini aşır Hakka ulaşmak.

-Ş-

Şad: Neşeli olmak.

Şahid: Hazır olan. Müşahede hali, görmek veya görür gibi olmaktır.

Şathiyyat: Hoş sözler, kıssalar.

Şecere: Ağaç, tarikat silsilesi.

Şefaât: Yardım etmek, kayırmak. Peygamberimize ait bir hususiyyet olup onun peşinden diğer peygamberler, sıddıklar, şehidler, salihler şefaât edecektir. Bu zamanın selef/vehhabi kafalı kimseleri şefaati inkar etmektedir. Bu husus ancak kendilerinin mahrum olmasına sebep olur.

Şehvet: Nefsin hoşuna giden şey.

Şemail: Ahlaklar, huylar.

Şeriat: Yol, din, dindeki kaideler, ceza hukuku. Şeriat-tarikat-hakikat bun-dan sonra şeriatın hakikatı gelir. Bu sıralama sadece nakşi yolu büyük-lerine hastır. Diğerleri ilk üçünü söylemişlerdir.

Şevk: Arzu, gönlün coşması.

Şeyh: Yaşlı, önder, ilimde veya maneviyatta önder olan. Tarikat büyüğü, mürşidler. Şeyhin kamil olması, sünneti seniyyeyi tam tatbik etmesiyle anlaşılır. Şeyh, kensidi ile oturduğu vakit seni Allah'a yakınlaştırır, dünya dan soğutur, ahirete yöneltir.

Şuhud: Müşahede edilen şeyler.

Şuun, şuunat: Şanlar. İsim ve sıfatların Allahu tealada bulunması. İlim, kadim sıfattır, Zat'tan başkadır. Allahu teala alîmdir, her şeyi bilir. Bu durumda Allahu tealanın ilim sahibi olması haline ilim şe'ni deriz. Bu itibara şuun denir. Dervişler evvela isim ve sıfatları aşarlar, sonra bunların Zat'ta olan itibarları ki şuunattır, onları da aştıktan sonra öz Zat'a kavuşmak hasıl olur. Buna vasl-ı uryani (çıplak buluşma-arada hiçbir engel olmaksızın görüşme) denir.